

Lit. Graec. B
4853

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΠΑΛΑΕΡΗΑΤΙ
DE
INCREDIBILIBVS
HISTORIIIS

NEC NON
DE INVENTIONE PURPURAE
AC PRIMO FERRI INVENTORE
GRAECE

LIPSIÆ
EXCVDIT IO. CHRISTIAN. LANGENHEMIVS
MDCCLXXXV.

LEIPZIG

1788

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

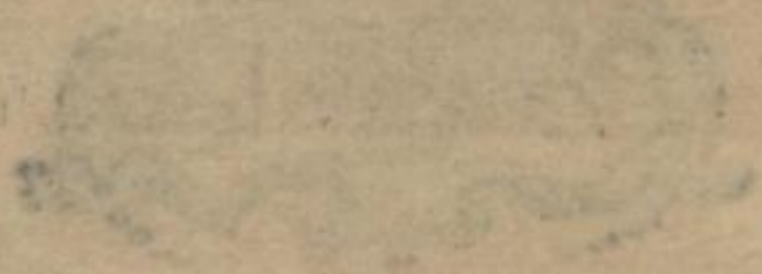
ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

ALPHABETISCH

L. B.

S.

M. SIGISM. FRIDERICVS
DRESIGIVS

SCHOL. THOM. CONR.

PALAEPHATVM, quem ab omnibus legendum censuit IO. HENR. BOECLERVS, iudex hac in caussa sapientissimus, typis exscribendum iterum curavi. quem ne nulla praefatione prosequerer in lucem denuo prodeuntem, non more magis, quam ratione sum adductus. Codicibus, quibus nostrae aetatis se iactant ingenia, manu exaratis carui, atque eo lubentius carui, quo plus negotii in eruenda Auctoris sententia uera facessere

* 2

iam

PRAEFATIO.

iam uidetur lectionum silua a CORNELIO TOLLIO, MARTINO BRUNNERO et THOMA GALE ex diuersis manu scriptis uoluminibus collecta. Itaque fatis habui, laudatissimorum Virorum editiones publico datas, qua par est, accuratione inter se conferre. nec parum me eorundem diligentia profecisse, ipsa libelli lectio docebit. Neque enim solum in omnibus fere capitibus scripturam codicum ab illis exhibitam uulgatae adhuc lectioni praetuli, uerum etiam ex eodem fonte coniecturas, suo quasque loco in annotatiunculis subiectis diligentissime indicatas, plerumque hausi. Atque id quidem non, credo, mirabuntur illi, qui cogitaerint, libellum hunc elegantissimum in manus tradi adolescentibus ad Graecam linguam et ueterum fabularum scientiam informandis. Quibus prout optima
ma

PRAEFATIO.

ma ad imitandum, et ad percipiendum non difficillima semper duxi proponenda, ita malui manu scriptorum librorum lectionem, si quando menti Auctoris esset accommodatior, ingenio nonnunquam adiutam recipere, quam uulgarem sistere multis spinis obsitam et quasi salebrofam. Interpretationem, quam uulgo uersionem uocant, Latinam data opera summorum Virorum exemplo penitus omisi, ne praeparationi sedulae assidueque repetitioni obicem, quod aiunt, ponerem. Huc accedit, quod, quas habemus PALAEPHATI interpretationes, Phasinianam et Tollianam, quas uidere mihi contigit, a sententia Auctoris non paucis in locis discedere obseruauit. Quocirca fatius esse duxi, scriptorem, nulla addita interpretatione, cum iuuenibus communicare, quam noua conficienda, id quod facillimum
fuis-

PRAEFATIO.

fuiſſet, et molem libelli ſine ulla neceſſitate et pretium augere. Atque haec ipſa etiam cauſſa fuit, quamobrem in obſervationibus adiectis non copioſius explanata fuerit mutationis ratio, quippe quae rerum peritis non adeo difficilis eſſet intellectu. Vale, L. B. et, ſi ita uidebitur, ingenuo fauore hanc qualemcunque operam comproba. ſin minus, modoſto diſſenſu calcar adde ad maiora contendenti. Dabam
Lipſiae ipſis Idibus Iuniis A. O. R.
MDCCLXXXV.

ΠΑΛΑΙ-

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ
ΠΕΡΙ
ΑΠΙΣΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ταύδε περὶ ἀπίστων συγγέγραφα. Τῶν
ἀνθρώπων οἱ μὲν γὰρ πείθονται πᾶσι
τοῖς λεγομένοις, ὡς ἀνομίλητοι σοφίας καὶ
ἐπισήμης· οἱ δὲ πυκνότεροι τὴν φύσιν καὶ πο-
λυπράγμονες, ἀπιστοῦσι τὸ παρόπαιον μηδὲν
γίνεσθαι τούτων. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, γενέσθαι πάν-
τα τὰ λεγόμενα. οὐ γὰρ, ὀνόματα μόνον γε-
γονότα, *) λόγος περὶ αὐτῶν οὐδεὶς ὑπῆρ-
ξεν.

*) Vulgo legebatur, οὐ γὰρ ὀνόματα μόνον ἐγί-
νοντο. Cl. TOLLIVS maluit pro οὐ legere
εἰ. nobis vero particula οὐ pertinere vide-
tur ad nomen οὐδεὶς, vt fortiorem inferat
negationem. Hinc ἐγένοντο mutandum ex

ξεν. ἀλλὰ πρότερον τὰ ἔργα, εἴθ' οὕτως ὁ λό-
 γος ὁ περὶ αὐτῶν. ὅσα δὲ εἶδη καὶ μορφαί εἰσι
 λεγόμεναι, καὶ γεγόμεναι τότε, αἱ νῦν οὐκ εἰσι, τὰ
 τοιαῦτα οὐκ ἐγένετο. εἰ γὰρ τότε, καὶ ἄλλοτε
 ἐγένετο, καὶ νῦν τε γίνεται, καὶ αὐθις ἔσαμ. αἰεὶ δὲ
 ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφέας Μέλισσον καὶ
 Λαμίσκον τὸν Σόμιον, ἐν ἀρχῇ λέγοντας, Ἔσιν,
 αἱ ἐγένετο, καὶ νῦν ἔσαμ.*) γεγόμενα δὲ τινὰ οἱ
 ποιηταὶ καὶ λογογράφοι παρέτρεψαν εἰς τὸ
 ἀπιστότερον καὶ θαυμασιώτερον, τοῦ θαυ-
 μάζειν ἔνεκε τοὺς ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ γινώσ-
 κω, ὅτι οὐ δύναται τὰ τοιαῦτα εἶναι, οἷα καὶ
 λέγεται. Τοῦτο δὲ καὶ διείληφα, ὅτι, εἰ μὴ
 ἐγένετο, οὐκ ἂν ἐλέγετο. Ἐπελθὼν δὲ καὶ
 πλείσας χώρας, ἐπυρθανόμην ἐκ πρεσβυτέ-
 ρων,

coniectura duximus in γεγονότα, sensu, ni fal-
 limur, satis commodo.

*) Hunc locum, in quo explicando et exhiben-
 do mire desudarunt Viri doctissimi, sine vlllo
 negotio intelligi posse existimamus, si sub-
 intelligatur particula εἰ, ἢ. εἰάν.

ρων, ὡς ἀκούοιεν περὶ ἐκάστου αὐτῶν. συγ-
γράφω δὲ, ἃ ἐπιθύμην περὶ αὐτῶν. καὶ τὰ
χωρῖα αὐτὸς εἶδον, ὡς ἔστιν ἕκαστον ἔχον. καὶ
γέγραφα ταῦτα, οὐχ' οἷα ἦν λεγόμενα,
ἀλλ' αὐτὸς ἐπελθὼν, καὶ ἰσορήσας.

Κεφ. α.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ.

Κένταυροι ὡς θηρία ἐγένοντο, καὶ ἵππων
μὲν εἶχον ὅλην τὴν ιδέαν, πλὴν τῆς κε-
φαλῆς. εἴ τις οὖν πείθεται, τοιοῦτον γενέσθαι
θηρίον, ἀδύνατον πεπίστευκεν. οὔτε γὰρ ἡ
φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρός, οὔτε ἡ
τροφὴ ὁμοία, οὔτε διὰ σώματος καὶ φάρυγ-
γος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφήν διελ-
θεῖν. εἰ δὲ τοιαύτη ιδέα τότε ἦν, καὶ νῦν αἶν
ὑπῆρχε. Τὸ δ' ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰξίονος βα-
σιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει
ἀπηγριώθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ

Α 2

τῶν

τῶν ὀρῶν ἄβρατα ἐποίει. εἰς γὰρ τὰ οἰκούμε-
 να κατιόντες οἱ ταῦροι, ἔσινον τὰ δένδρα, καὶ
 τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ὑποζύγια συνδιέφθει-
 ραν. ἐκήρυξεν οὖν ὁ Ἰξίων, ὡς, εἴ τις ἀνέλοιτο
 τοὺς ταύρους, τούτῳ δώσειν χρήματα πάμ-
 πολλα. νεανίσκοι δὲ τινες ἐκ τῆς ὑπωρείας,
 ἐκ κώμης τινὸς καλουμένης Νεφέλης, ἐπινοοῦ-
 σιν ἵππους κέληταις διδάξαι. πρότερον γὰρ
 οὐκ ἠπίσαντο ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μό-
 νον ἄρμασιν ἐχρῶντο. οὕτω δὲ ἀναβάντες
 τοὺς κέληταις ἤλαυνον, ἐφ' οὓς οἱ ταῦροι ἦσαν.
 καὶ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον.
 καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέ-
 φευγον οἱ νεανία· ποδωκέστεροι γὰρ ἦσαν οἱ
 ἵπποι. ὅτε δὲ ἔσησαν οἱ ταῦροι, ὑποσρέφοντες
 ἠκόντιζον. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνεῖλον
 αὐτούς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον
 οἱ κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν.

οὐδὲν

οὐδὲν γὰρ πρόσεσι τάυρου τοῖς κένταυροις,
 ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἔρ-
 γου. λαβόντες γοῦν οἱ κένταυροι παρὰ Ἰξί-
 νος χρήματα, καὶ γαυριῶντες ἐπὶ τῇ πρά-
 ξει, καὶ τῷ πλούτῳ, ὑβριστὰ ὑπῆρχον καὶ
 ὑπερήφανοι, καὶ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο, καὶ
 δὴ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἰξίονος, ὅς ᾠκει τὴν νῦν
 καλουμένην Λάρισσαν πόλιν. οἱ δὲ τότε τοῦ-
 το τὸ χωρίον οἰκοῦντες Λαπίθαι ἐκαλοῦντο.
 κεκλημένοι δὲ οἱ κένταυροι παρὰ τῶν Λαπι-
 θῶν ἐπὶ θοίνην, μεθυσθέντες ἀρπάζουσι τὰς
 γυναῖκας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ
 τοὺς ἵππους αὐτὰς, ᾠχοντο φεύγοντες εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὅθεν ᾠρμῶντο. ἐπολέμου οὖν τοῖς
 Λαπίθαις, καὶ καταβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς
 τὰ πεδία, ἐνέδρας ἐποίουν. ἡμέρας δὲ γενο-
 μένης, ἀρπάζοντες ἀπέτρεχον ἐπὶ τὰ ὄρη.
 οὕτω δ' ἀπερχομένων αὐτῶν, ἵππων εὐραὶ,

καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο. ξέ-
νην οὖν ὄρωντες θεῶν ἔλεγον· Οἱ κένταυροι
ἡμᾶς, κατατρέχοντες ἐκ Νεφέλης, πολλὰ
κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ δὴ ταύτης τῆς ἰδέας
καὶ λόγου, ὁ μῦθος ἀπίστως ἐπλάσθη, ὡς ἐκ
τῆς νεφέλης ἵππος τε, καὶ ἀνὴρ, ἐγεννήθη
ἐν τῷ ὄρει.

Κεφ. β.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

Μυθέυεται, ὅτι ἠράσθη ταύρου νεμομένου.
Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ
ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν. οὕτω τε
τὸν ταῦρον ἐπιβάντα μιγῆναι τῇ γυναικί.
τὴν δὲ κυῆσαι παῖδα, ἔχοντα μὲν σῶμα ἀν-
δρός, κεφαλὴν δὲ βοός. Εγὼ δὲ οὐ φημι
τοῦτο γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ ἀδύνατον,
ἐρασθῆναι ζῶον ἕτερον ἑτέρου. οὐ γὰρ δυνα-
τὸν, κύνα καὶ πίθηκον, λύκον τε καὶ ὕαιναν
ἀλλή-

ἀλλήλοις συμμιγῆναι, οὐδὲ βούβαλον ἐλά-
 Φω. ἑτερογενῆ γὰρ εἰσι. ταῦρος δὲ οὐ δοκεῖ
 μοι βοὶ ξυλίνῃ ἀναμιχθῆναι. οὐκ ἂν δὲ ἠιέ-
 χετο καὶ γυνὴ ταύρου ἐπιβαίνοντος, οὐδὲ φέ-
 ρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα.
 Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει οὕτως. Μίνωά φασι, ἀλ-
 γοῦντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ Πρσκριίδος
 τῆς Παινδίωνος. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς Θερα-
 πείας καιρὸν ἠκολούθει τῷ Μίνωι νεανίας εὐει-
 δῆς, ὀνόματι Ταῦρος. οὗ Πασιφάη ἔρωτι ἀλοῦ-
 σα, μίγνυται αὐτῷ, καὶ γεννᾷ παῖδα. Μί-
 νως δὲ ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλ-
 γηδόνος τῶν αἰδοίων, καὶ γνοὺς, ὡς οὐκ ἔστιν
 ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι
 αὐτὸν τῇ Πασιφάη, ἔγνω, ὡς ἐκ τοῦ Ταύρου
 ἐστὶ τὸ κυθέν. ἀποκτεῖναι μὲν οὐκ ἠθέλεε τὸν
 παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυ-
 τοῦ παίδων. ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς

ἐν Φερύποντος μοίρα ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσιν.
 ὁ δὲ οὐχ ὑπετάσσετο τοῖς βουκόλοις. Πυθό-
 μενος δὲ ὁ Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν
 αὐτὸν παρὰ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι· καὶ
 εἰ μὲν ἔποιτο, λελυμένον ἔλθειν, εἰ δὲ μὴ,
 δέσμιον. αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται
 εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἀρπάζων βοσκήματα, οὕτω
 διέζη. Πέμψαντος δὲ Μίνως καὶ ἕτερον ὄ-
 χλον πλείονα, διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν, ὁ
 νεανίας ὄρυγμα ποιήσας βαθύ, καθεῖρξεν
 ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. ἔνθα ὄντος τοῦ Ταύρου,
 εἴ ποτε παρὰ τοῦ Μίνως ἐκρατήθη τις αἰδι-
 κῶν, παρὰ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦ-
 ρος τιμωρήσαιτο. καὶ λαβὼν οὐν ποτε Μί-
 νως τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον
 ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθαινούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦ-
 το ἡ Αἰγιάδην, προεισπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἰρ-
 κτήν, δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον,

Κεφ.

Κεφ. γ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ.

Φασὶν Ακταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κα-
 ταβρωθῆναι. Τοῦτο δὲ ἐστὶ ψευδές.
 κύων γὰρ τὸν δεσπότην καὶ μάλιστὰ φιλεῖ.
 ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πᾶσαι ἀνθρώ-
 πους σαίνουσιν. ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι, Ἀρτέμι-
 δος αὐτὸν μεταβαλλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνεῖ-
 λον κύνας. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ Ἀρτεμιν οὐ δύνασθαι,
 ὃ θέλει, ποιῆσαι. οὐ μέντοι δὲ ἀληθές, ἔλαφον
 ἐξ ἀνδρὸς γενέσθαι, ἢ ἐξ ἐλάφου ἀνδρα. τοὺς
 δὲ μύθους τούτους συνέθεσαν οἱ ποιηταί, ἵνα
 οἱ ἀκροώμενοι μὴ ὑβρίζωσιν εἰς τὸ θεῖον. Τὸ
 δὲ ἀληθές οὕτως ἔχει. Ακταίων ἀνθρώπος ἦν
 τὸ γένος Ἀρκάδιος, φιλοκύνηγος. οὗτος ἔτρε-
 φε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι.
 τοῦ δὲ ἀγαθοῦ πράγματις ἡμέλει. οἱ γὰρ τό-
 τε ἀνθρώποι ἀύλουργοὶ πάντες ἦσαν. οἰκέτας

Α ς

δδ

δὲ εἶχον οὐδ' ὅλως, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργουν.
 καὶ οὗτος ἦν πλουσιώτατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ
 ἐργασικώτατος ὑπῆρχε. Τῷ δὲ Ακταίῳ
 ἀμελοῦντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦν-
 τι, διεφθάρη ὁ βίος. ὅτε δὲ οὐκέτι εἶχεν οὐ-
 δέν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι. Διὰ δὲ Ακταίῳ,
 ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθη. ἐπεὶ περ
 καὶ νῦν πορνοβόσκων δυσυχῆ *) εἰώθασι λέ-
 γειν, ὅτι ὑπὸ τῶν πορνῶν κατεβρώθη. Τοιοῦ-
 τον καὶ τὸ περὶ τὸν Ακταίῳ γέγονεν.

Κεφ. δ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
 ΙΠΠΩΝ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ.

Περὶ τῶν Διομήδους ἵππων φασὶν, ὅτι ἀν-
 θρώπους κατήσθιον. Ταῦτο δὲ γελοῖον.

Τὸ

*) Ita praeunte TOLLIO legendum cense-
 mus, reiecta vulgari lectione δυσυχῆσειν. in
 eo tamen a laudato Viro discessionem faci-

Τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο κριθῆ καὶ χόρτῳ ἤδετο
 μᾶλλον, ἢ κρέασι ἀνθρώποις. ἡ δὲ ἀλήθεια
 ἦδε. τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων αὐτουργῶν,
 καὶ τροφὴν καὶ περιουσίαν πλείστην κεκλιμένων,
 αἴτε τὴν γῆν ἐργαζομένων ἵπποτροφεῖν οὗτος
 ἐπελάβετο, καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἤδετο,
 ἕως οὗ τὰ αὐτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν
 κατηνόλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφὴν. οἱ
 οὖν φίλοι τοὺς ἵππους ἀνδροφάγους ὠνόμασαν.
 οὗ γενομένου, προήχθη ὁ μῦθος.

Κεφ. ε.

ΠΕΡΙ ΩΡΙΩΝΟΣ.

Ἰός, Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμοῦ παῖς.
 Ἐπιειὺς Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλκυόνης, μιᾶς
 τῶν

mus, quod genitium πορνοβόσκων, quem
 constans fere lectio refert, mutandum duxe-
 rit in accusatiuum πορνοβόσκον.

τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων, ᾗκει μὲν ἐν Ταυρά-
 γρα τῆς Βοιωτίας. φιλοξενώτατος δὲ ὑπε-
 δέξατό ποτε τοὺς Θεούς. Ζεὺς δὲ καὶ Πο-
 σειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ
 φιλοφροσύνην ἀποδεξάμενοι, παρήνεσαν αὐ-
 τεῖν, ὅ, τι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὢν ἠτή-
 σατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ Θεοὶ τὴν τοῦ
 ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοῴς βύρσαν, ἀπε-
 σπέρμησαν εἰς αὐτήν. καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι
 κατὰ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι.
 ὢν διελθόντων ἐγένετο ὁ Ουρίων, οὕτως ὀνο-
 μασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι τὸ σπέρμα τοὺς Θεούς.
 ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν, Ωρίων. Συγκυνη-
 γῶν δὲ οὗτος Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτήν
 βιάσασθαι· ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Θεὸς, ἀνέδωκεν
 ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κα-
 τὰ τὸν ἀσράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμ-
 παθήσας κατησέρωσεν αὐτόν.

ΚεΦ.

Κεφ. 5.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ
ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

Λέγεται, ὡς ὁ Κάδμος, ὡς Φασιν, ἀπο-
 κτείνας τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα, καὶ
 τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ
 ἰδίᾳ γῆ. ἔπειτα ἐξεφύησαν ἄνδρες τε καὶ
 ὄπλα. εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν
 ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι, ἢ ὀδόντας δρα-
 κόντων. Τὸ δὲ ἀληθές οὕτως ἔχει. Κάδμος
 τῷ γένει ἀνὴρ Φοίνιξ, ἀφίκετο εἰς Θήβας,
 πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, ἀμιλληθησόμενος
 περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ,
 ὅσα βασιλεὺς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας ἐλε-
 φάντων. ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δρά-
 κων, Ἀρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας,
 ἐβασίλευσεν. οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος ἐπο-
 λέμουν αὐτῷ. ἀνέστησαν δὲ κατὰ Κάδμου καὶ
 οἱ

οἱ

οἱ παῖδες τοῦ Δράκοντος. ἐπεὶ οὖν οἱ φίλοι
καὶ οἱ παῖδες ἤττους ἐγένοντο, ἀρπάσαντες
τὰ χρήματα τοῦ Κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαν-
τίνους ὀδόντας, ἔφυγον, ὅθεν ὠρμῶντο. ἄλ-
λοι δὲ ἀλλαχῆ διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν
Αττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι
δὲ εἰς Φωκίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ'
ῶν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις,
καὶ ἦσαν ἀργαλέοι πολεμισαί. ἐπεὶ οὖν τοὺς
ἐλεφαντίνους ὀδόντας, οὓς εἶχεν ὁ Κάδμος,
ἀρπάσαντες ἔφυγον, ἔλεγον οἱ Θηβαῖοι, ὅτι
τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν, ἀ-
ποκτείνας τὸν Δράκοντα· ἐκ τῶν ἐκείνου
ὀδόντων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ
πολεμοῦσιν ἡμῖν. Τούτου δὴ τοιούτου συμ-
βάντος, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΚεΦ.

Κεφ. ζ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Περὶ τῆς Καδμείας Σφιγγὸς λέγουσιν, ὡς
 Πθηρίον ἐγένετο, σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυ-
 νός, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέ-
 ρυγας δὲ ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. καθε-
 ζομένη δὲ ἐπὶ Σφιγγίου ὄρους, αἰνιγμά τι
 τῶν πολιτῶν ἐκάστω ἤδεν, καὶ τὸν μὴ εὐρόντα
 ἀνήρει. εὐρόντος δὲ τοῦ Οιδίποδος τὸ αἰνιγμα-
 ξίψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. ἔστι δὲ ἄπιστος καὶ
 ἀδύνατος ὁ λόγος. οὔτε γὰρ ἰδέα τοιαύτη δύ-
 ναται γενέσθαι. Τό, τε τοὺς τὰ αἰνίγματα
 μὴ διαλύοντας, ὑπ' αὐτῆς ἀποκτείνεσθαι,
 παιδαριῶδες. Τό, τε τοὺς Καδμείους μὴ κα-
 τατοξῆυσαι τὸ Πθηρίον, ἀλλὰ παρορᾶν τοὺς
 πολίτας, ὡς πολεμίους, κατεσθιομένους,
 μάταιον. ἔχει οὖν ἡ ἀλήθεια ὧδε. Κάδμος
 ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ἣ ὄνομα Σφίγξ,
 ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δρά-
 κοντα τὴν τούτου βασιλείαν παρέλαβε. με-
 τὰ

τὰ τῆς *) δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν Δράκοντος, ἣ
 ὄνομα Ἀρμονία. αἰσθομένη δὲ ἡ Σφίγξ, ὅτι
 καὶ ἄλλην ἔγημε, πείσασα τοὺς πολλοὺς
 τῶν πολιτῶν συναπαίρειν αὐτῇ, καὶ τῶν χρη-
 μάτων τὰ πλεῖστα ἀρπάσασα, καὶ τὸν πο-
 δῶκον κύνα, ὃν ἤκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα,
 μετὰ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος
 Σφιγγίον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ·
 ἐνέδρας δὲ ποιουμένη κατ' ἐκάστην ὥραν ἀνήρει.
 καλοῦσι δὲ οἱ Καθμεῖοι τὴν ἐνέδραν αἰνίγμα.
 ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες· Σφίγξ
 ἡμᾶς ἡ Ἀργεία, αἰνίγματί τι λέγουσα, διαρ-
 πάζει. ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἰνίγμα οὐδεὶς δύναται.
 Κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τὴν
 Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. ἔλθων οὖν
 ὁ Οιδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τὰ τε πολεμικὰ
 ἀγαθὸς,

*) Ita legendum coniectamur, ut una cum re-
 gno Draconis filiam quoque ipsius accepisse
 uxorem dicatur.

ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδῶκυν, καὶ τινὰς λα-
βῶν μεθ' ἑαυτοῦ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀπιδὼν
ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. Τού-
των οὕτω συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιτηδέυθη.

Κεφ. η.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ.

Φασὶ περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος, ὡς
ἀρπάζουσα τοὺς Καδμείους κατήσθιεν.
ἔσι δὲ ἔυηθες· οὐ γὰρ ἄλλο τι ζῶον, ὃ δύνα-
ται ἀρπάσαι ἄνθρωπον, καὶ φέρειν, χερ-
σαῖον ὄν. ἀλώπηξ δὲ μικρὸν ἐστὶ ζῶον, καὶ
ἀσθενές. ἐγένετο δέ τι τοιοῦτον. ἀνὴρ Θηβαῖος
καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ἐκαλεῖτο Αλώπηξ, ὃς ἦν
πανοῦργος. οὗτος συνέσει πάντας ἀνθρώ-
πους ἐνίκαι. δεδιὼς δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ ἐπιβου-
λέυῃ αὐτῷ, ἐξελάυνει αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως.
συναγαγὼν δὲ ἐκεῖνος πολὺν στρατὸν, καὶ ἄλ-

Β

λους

λους μισθοφόρους, τὸν καλούμενον Λόφον
 Τευμήσιον κατέλαβεν. ὅθεν ἐκπηδῶν, ἐσύλασ-
 τούς Θηβαίους. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, Ἀλώ-
 πηξ ἡμᾶς κατατρέχων ὑποχωρεῖ. ἀφικνεῖ-
 ται δὲ ἀνὴρ Κέφαλος ὀνόματι, τὸ γένος Ἀθη-
 ναῖος, πολὺν ἔχων στρατὸν, ἐπίκουρος τοῖς
 Θηβαίοις. οὗτος τὸν τε Ἀλώπεκα ἀπέκλεινε,
 καὶ τὸν στρατὸν ἐξήλασεν ἐκ τοῦ τόπου.

Κεφ. θ.

ΠΕΡΙ ΝΙΟΒΗΣ.

Φασὶν, ὡς Νιόβη ζῶσα λίθος ἐγένετο
 ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παιδῶν. ὅς τις δὲ
 πείθεται, ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, ἢ ἐξ
 ἀνθρώπων λίθον, εὐήθης ἐστί. τὸ δὲ ἀληθὲς
 ἔχει ὧδε. Νιόβη, ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς
 παιδῶν, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔση-
 σεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παιδῶν. καὶ ἡμεῖς
 ἐθεασάμεθα αὐτήν, οἷα καὶ λέγεται.

Κεφ.

Κεφ. ι.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΚΕΩΣ.

Λυγκέας λέγουσιν, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. τοῦτο δὲ ψεῦδος. τὸ δὲ ἀληθές ἔχει ὧδε. Λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν, καὶ ἀργυρον, καὶ τὰ λοιπὰ· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους καταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐπὶ τοῦ τόπου. αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σιδήρον. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὄρα, καὶ καταδύνων, ἀργύριον ἀναφέρει.

Κεφ. ια.

ΠΕΡΙ ΚΑΙΝΕΩΣ.

Καινέας φασίν, ὅτι ἀτρωτος ἦν· ὅς δ' ὑπολαμβάνει ἀτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἀνθρώπον, εὐήθης ἐστίν. ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως.

B 2

Και.

Καινεὺς ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγα-
θὸς τὰ πολεμικὰ καὶ ἐπισημάτων τοῦ μάχε-
σθαι. γενόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, οὐδέ-
ποτε ἐτρώθη, οὔτε Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς
τῶν Κεντάυρων, ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλα-
βόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν, καὶ οὕτως
ἔτελεύτησεν. ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι, ἀνελό-
μενοι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ εὐρόντες μὴ τε-
τραμένον τὸ σῶμα, Καινεὺς τὸν γε ἄλλον
βίον ἀτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἀτρωτος.

Κεφ. β.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

Ο αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου τοῦ ἐν
Κολώναις. καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ὅτι
ἀτρωτος ἦν. καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητὴς, καὶ
ἐπισημάτων μάχης. ἐν δὲ Τροίᾳ ὑπ' Ἀχιλλέως
λίθῳ πληγεὶς, οὐκ ἐτρώθη. ἔλεγον οὖν οἱ ἄν-
θρωποι,

Θρωποι, ὁρῶντες τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ὅτι ἄτρω-
τος ἦν καὶ αὐτός. οὕτω καὶ κείνος ἄτρωτος
ἐκλήθη. κατηγορεῖ δὲ τούτου τοῦ λόγου, καὶ
ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ Αἴας ὁ Τελαμώνιος. καὶ
γὰρ καὶ κείνος ἐλέγετο ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς
ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ.

Κεφ. ιγ.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΟΥ.

Φασὶν, ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ικαρον
καθεῖρξε διὰ τινὰ αἰτίαν, ὑπ' αὐτοῦ
ὄντας. *) Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας
προσθέτας, ἐξέπτη μετὰ τοῦ Ικάρου. νοῆσαι
δὲ ἄνθρωπον πετόμενον ἀμήχανον, καὶ ταῦ-
τα πτέρυγας ἔχοντα ὑποθέτας. τὸ οὖν λε-

B 3

γόμε-

*) Excusi adhuc legerunt υἱὸς αὐτοῦ ὄντας.
quod quum consensus veterum historico-
rum refellat, ex coniectura edendum leui
mutatione curauimus ὑπ' αὐτοῦ ὄντας.

γόμενον ἦν τοιοῦτον. Δαίδαλος ὢν ἐν εἰρηκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν ἀπήει. αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα διώζοντα. ὡς ἤθοντο δὲ Ἰκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετώμενοι, ἤγουν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει περιτρέπονται. καὶ ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν· ὁ δὲ Ἰκαρος τελευτᾷ ἐν τῷ πελάγει. ὅθεν ἀπ' ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἐκλήθη. ἐκβληθεὶς δὲ ὁ Ἰκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

Κεφ. ιδ.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΛΑΝΙΩΝΟΣ.

Λέγουσι περὶ Αταλάντης καὶ Μηλανίωνος, ὡς ἡ μὲν ἐγένετο λέαινα, ὁ δὲ λέων. τὸ δὲ ἀληθὲς ἐνὶ τοιοῦτον. Αταλάντη
καὶ

καὶ Μηλανίων ἐκυνήγουν. ἀναπείθει δὲ τὴν κό-
 ρην Μηλανίων, μιγῆναι αὐτῷ. εἰσέρχεται δὲ
 εἰς τι σπήλαιον μιχθησόμενος. ἦν δὲ ἐν τῷ
 ἀντρω εὐνή λέοντος καὶ λεαίνης. οἱ δὲ ἀκού-
 σαντες φωνῆς, ἐξελθόντες ἀναιροῦσι τοὺς πε-
 ρὶ Αταλάντην. μετὰ δὲ χρόνον, τῆς λεαίνης
 καὶ τοῦ λέοντος ἐξελθόντων, οἱ κυνηγετοῦν-
 τες σὺν Μηλανίω, εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδο-
 ξαν αὐτοὺς μεταβεβλήσθαι. εἰσβάλλοντες
 οὖν εἰς τὴν πόλιν, διεφῆμιζον, ὡς οἱ περὶ Ατα-
 λάντην, καὶ Μηλανίωνα, εἰς λέοντας μετε-
 βλήθησαν.

Κεφ. ιε.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

Καὶ ὁ περὶ Καλλιστοῦς λόγος τοιοῦτος, ὡς
 κυνηγετοῦσα ἄρκτος ἐγένετο. ἐγὼ δὲ
 φημι, καὶ ταύτην εἰς ὄρος καταντήσασάν,

Β 4

ὄπου

ὅπου ἐτύγχανεν ἄρκτος, θηρέουσιν κατα-
βρωθῆναι. τοὺς δὲ κυνηγετοῦντας, ἰδόντας
μὲν αὐτὴν εἰσελθοῦσαν, ἐπὶ τὴν τῆς ἄρ-
κτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην, εἰπεῖν,
ὡς ἡ κόρη ἄρκτος ἐγένετο.

Κεφ. 15.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Φασὶν, Ευρώπην τοῦ Φοίνικος ἐπὶ ταύρου
ὄχουμένην διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου
εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, οὔτε
ταῦρον, οὔθ' ἵππον τοσοῦτον πέλαγος δια-
νύσαι δύνασθαι· οὔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἀ-
γριον ἀναβῆναι· ὁ δὲ Ζεὺς, εἰ ἐβούλετο
Ευρώπην εἰς Κρήτην ἐλθεῖν, εὔρεν ἂν αὐτῆς
ἐτέραν πορείαν καλλίονα. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει
ᾧδε. ἀνὴρ Κνώσιος, ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέ-
μει τῇ Τυρηνίᾳ χώρα. τελευταῖον δὲ ἐκ Τύ-
ρου ἤρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀλλὰ δὴ καὶ
τὴν

τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, Ευρώπην. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Ευρώπην τὴν τοῦ βασιλέως τᾶυρος ἔχων ᾤχετο. τούτου δὲ γενομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Κεφ. ιζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΥΤΡΕΙΟΥ ΙΠΠΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ.

Φασὶν, ὡς Ἀχαιοὶ ἐν ζυλίνῳ ἵππῳ κατεπόρθησαν τὴν Ἰλιον. ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος. ἢ δὲ ἀλήθειά ἐστιν αὕτη. Ἴππον κατεσκεύασαν ζύλινον, πρὸς μέγεθος μετρωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχη τῷ μεγέθει. οἱ δὲ Λαχαιοὶ ἐκάθηντο ἐν κλοίῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἰλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν, εἰσαγαγεῖν τὸν ἵππον, προσθεῖς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς Ἕλληνας.

Β ς

οὐ

οὐ ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας
καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον. εὐωχου-
μένων δ' αὐτῶν, ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες.
καὶ οὕτως ἐάλω ἡ Τροία.

Κεφ. ιη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ.

Λέγουσιν, ὅτι Αἰολὸς ἦν κυριεύων τῶν
πνευμάτων, ὅς τις ἔδωκεν Οδυσσεῖ τοὺς
ἀνέμους ἐν ἀσκῶ. Περὶ δὲ τούτου, ὡς οὐχ'
εἶόν τε, δῆλον εἶναι πᾶσιν οἶμαι. εἰκὸς δὲ
ἀσρολόγον γενόμενον Αἰολὸν, φράσαι Οδυσ-
σεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες
ἀνέμων γενήσονται. Φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλ-
κοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο,
ὅπερ ἐστὶ ψευδές. ὀπλίτας γὰρ, ὡς οἶμαι, εἶχε,
τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας.

Κεφ.

Κεφ. Ιθ.

ΠΕΡΙ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

Λέγουσιν, ὅτι γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ
 Εσπερίδες. Ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυ-
 σαῖ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλασσε δράκων. ἐφ'
 αὐτῆς μῆλα καὶ Ἡρακλῆς ἐσρατεύσατο. ἔχει δὲ
 ἡ ἀλήθεια ὧδε. Εσπερος ἦν ἀνὴρ Μιλή-
 σιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγα-
 τέραις δύο, αἱ ἐκαλοῦντο Εσπερίδες. τούτῳ
 δὲ ἦσαν οἷς καλαῖ, καὶ ἔγκαρποι. οἷα καὶ
 νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ. ἐπὶ τούτῳ δὲ ἰνομάζονται
 χρυσαῖ. κάλλιπον γὰρ ὁ χρυσός. ἦσαν δὲ
 ἐκεῖναί κάλλιπα. Μῆλα δὲ καλεῖται τὰ
 πρόβατα. ἄπερ ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς βοσκόμενα
 παρὰ τῇ θαλάσῃ, περιελάσας ἐνέθετο εἰς
 τὴν ναῦν, καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν, ὀνόματι
 Δράκοντα, εἰσήγαγεν εἰς οἶκον, οὐκέτι ζῶντος
 τοῦ Εσπέρου, ἀλλὰ τῶν παιδῶν αὐτοῦ. ἔλε-
 γον

γον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ἐθεασάμεθα χρυσᾶ
μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Εσπερίδων,
τὸν φύλακα ἀποκτείναις δράκοντα. καὶ ἔν-
θεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κεφ. κ.

ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ ΚΑΙ ΒΡΙΑΡΕΩΣ.

Φασὶν οὖν περὶ τούτων, ὡς ἔσχον ἑκατὸν
χεῖρας, ἄνδρες ὄντες. πῶς δὲ οὐκ εὐη-
θες τὸ τοιοῦτον; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως. τῆ
πόλει ὄνομα ἑκατονταχειρία, ἐν ἣ ᾤκουν.
ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ορεσιιάδος.
ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, Κόττος, καὶ Βριά-
ρεως, καὶ Γύγης, οἱ ἑκατοντάχειρες, βοη-
θήσαντες τοῖς θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς
Τιτᾶνας ἐκ τοῦ Ολύμπου.

Κεφ.

Κεφ. κα.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΛΛΗΣ.

Λέγουσι περὶ Σκύλλης, ὡς ἦν ἐν Τυρρηνία θηρίον τι, γυνὴ μὲν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ προσπεφύκασι κεφαλαί. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὄφεως. τοιαύτην δὲ φύσιν ἐννοεῖν, πολὺ ἔυηθες. ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη. Τυρρηνῶν νῆες ἦσαν, αἱ ἐληίζοντο τὰ περὶχωρα τῆς Σικελίας, καὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον. ἦν δὲ ναὺς τριήρης ταχῆαι, τὸ δὲ *) ὄνομα Σκύλλα. αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολὺς. ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς φορῶν καὶ
λαύρω

*) Τὸ δὲ edidimus, pro quo vulgati antea τότε habebant.

λαύρω πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε. διηγήσατο δὲ ἐν Κορκύραι τῷ Αλκινόω, πῶς ἐδιώχθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε, καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πλοίου. ἀφ' ὧν προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Κεφ. κβ.

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε δι' ἑαυτῶν πορευόμενα. τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἔμοι γε. τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριάντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας. Δαίδαλος δὲ πρῶτος ἐποίησεν διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ὀδοιποροῦν τοῦτο τὸ ἀγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἐσηκός· ὡς καὶ νῦν λέγομεν, Εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι

χόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς.

Κεφ. κγ.

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ.

Ισοροῦσι περὶ Φινέως, ὡς διέφθειρον αἱ ἄρ-
πυιαὶ τὸν βίον αὐτοῦ. δοκοῦσι δὲ ἔνιοι, Θη-
ρία καὶ πετεινὰ εἶναι ταῦτα, ἀρπάζοντας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ Φινέως τὸ δεῖπνον. ἡ
δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτω. Φινεὺς ἦν Παιονίας
βασιλεὺς. γέροντα δὲ αὐτὸν ὄντα ἡ ὄψις
ἀπέλειπεν, οἷτε ἄρρενες παῖδες ἀπέθανον.
θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ Πυρία, καὶ Ερασία,
αἵτινες τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον. ἔλε-
γον οὖν οἱ πολῖται, Δύσηνος ὁ Φινεὺς, ὅτι αἱ
Ἀρπυιαὶ τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρουσιν. οἰκλει-
ραντες δὲ αὐτὸν, Ζῆθος καὶ Κάλαις ἀσυγεί-
τονες αὐτῷ, Βορέου παῖδες, ἀνδρὸς οὐκ ἀσή-
μου, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας

ἐξή-

ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὰ χρήματα
 συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κατέστησαν
 τῶν Θραικῶν.

Κεφ. κδ.

ΠΕΡΙ ΜΗΤΡΑΣ.

Περὶ Μήτρας τῆς Ερισίχθονός Φασιν, ὡς,
 ὅποτε βούλοιτο, ἀλλάσσειν τὴν ιδέαν.
 ὁ δὲ μῦθος καταγέλαστος. πῶς γὰρ εἰκὸς ἐκ
 κόρης γενέσθαι βούν, καὶ αὐθις κύναι, ἢ ὄρ-
 νεον; τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ερισίχθων
 ἦν ἀνὴρ Θετταλός, καὶ διαφθείρας τὰ χρή-
 ματα, πένης ἐγένετο. ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτῶ
 καλὴ, καὶ ὠραία, Μήτρα τὸ ὄνομα. ὅς τις
 δὲ εἶδεν αὐτὴν, ἦρα τάυτης. ἀργυρίῳ μὲν οὖν
 οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐμνησέοντο. ἐδίδοσαν δὲ
 οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ βούς, τινὲς δὲ πρόβατα,
 ἢ ὅ,τι ἂν ἐθέλοι ἡ Μήτρα. ἔλεγον δὲ οἱ Θετ-
 ταλοί,

ταλοὶ, ὀρῶντες ἀθροιζόμενον τῷ Ερισίχθονι
τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ καὶ
ἵππος, καὶ βοῦς, καὶ τᾶλλα· ἀφ' ὧν ὁ μῦ-
θος προσανεπλάσθη.

Κεφ. κε.

ΠΕΡΙ ΓΗΡΥΤΟΝΟΥ.

Γηρυόνην φασὶν, ὅτι τρικέφαλος ἐγένετο.
ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν.
ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ευξει-
νωπόντῳ, Τρικαρηνία καλουμένη. ἦν δὲ Γη-
ρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστός,
πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων· εἶχε δὲ καὶ
βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἔλθων Ηρα-
κλῆς, ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἐκτεινεν. οἱ δὲ
θεώμενοι περιελαυνομένας τὰς βοῦς ἐθαύ-
μαζον. ἦσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος μικραὶ,
ἀπὸ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ

С

σιμαί,

σιμαί, κέραια οὐκ ἔχουσα, ὅσα δὲ μακρὰ
καὶ πλατέα. πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὖν
ἔλεγόν τινες, Ἡρακλῆς ταύτας περιήλασεν,
οὐσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρῆνου. τινὲς δὲ ἐκ
τοῦ λεγομένου ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν
κεφαλαίς.

Κεφ. κς.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥΤΟΥ ΣΙΣΥΦΟΥ.

Φασὶν, ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν
ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἵπποτροφῶν,
καὶ τῶν οἰκείων οὐδενὸς ἐπιμελούμενος, καὶ
μεγαίλας δαπάναις ποιούμενος, ἐπετρίβη,
καὶ ἀπέλιπεν αὐτὸν ὁ βίος.

Κεφ. κς.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ ΓΛΑΥΚΟΥ
ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ.

Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τοῦ
Γλαύκου ἀποθανόντος ἐπὶ τῷ μέλιτι,

ὁ Μί-

ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ
 Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἀργούς. ὃς
 ἰδὼν δράκοντα ἐτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα
 τεθνεῶτι, καὶ ἀναζήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος
 τὸ αὐτὸ ποιήσας,*) τὸν Γλαῦκον ἀνέζησεν.
 τοῦτο δὲ ἀδύνατον. ἐγένετο δὲ τοίον δέ τι.
 Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη. χολῆς δὲ
 αὐτῷ πλείονος κινήσεως, ἐλειποθύμησεν ὁ
 Γλαῦκος. ἀφίκοντο δ' οὖν οἱ τε δὴ ἄλλοι ἰα-
 τροὶ, ἅτε δὴ χρήματα ληψόμενοι, ἀλλὰ δὴ
 καὶ Πολύειδος. ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἔμαθες
 παρὰ τινος ἰατροῦ, ἣ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ
 ταύτη τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιαῖν ἐποίησε
 τὸν Γλαῦκον. ἔλεγον οὖν τινες, ὅτι Πολύει-
 δος τὸν Γλαῦκον, ὑπὸ μέλιτος θανόντα,
 ἀνέζησεν.

C 2

Κεφ.

*) Omisimus praepositionem εἰς, vocibus τὸν
 Γλαῦκον ad verbum ἀνέζησεν, non vero, ut
 vulgo, ad participium ποιήσας relatis.

Κεφ. κη.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ ΘΑ-
ΛΑΤΤΙΟΥ.

Αιδεταί, ὅτι καὶ οὗτος ὁ Γλαῦκος πόαν
 φαγών ποτε, ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ
 νῦν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ. τὸ δὲ τῆς πόας ταύ-
 τη μόνον Γλαῦκον ἐντυχεῖν, καὶ λίαν ἐνιγε
 εὐηθες, τό, τε ἄνθρωπον ἐν θαλάττῃ, ἢ ἄλλο
 τι τῶν χερσαίων ζῆν. ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὐ-
 τω. Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ αἰλιεύς, Ἀθηδόνιος
 τὸ γένος. ἦν δὲ κολυμβητῆς, ἐν τούτῳ ὑπερ-
 φέρων πάντων κολυμβητῶν. κολυμβητῶν δὲ
 τῶν ἐν τῇ πόλει, ὁρῶντων αὐτὸν ἐν τῷ λημέ-
 νι, *) αὐτὸς διακολυμβήσας εἰς τινὰ τό-
 πον,

*) Antea hoc ordine legebatur, κολυμβῶντος,
 vel, ut TOLLIVS maluerat, κολυμβῶντα δὲ
 ἐν τῷ λημένι, ὁρῶντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει
 κ. τ. λ. Nos praeter ordinem verborum
 nihil ex coniectura mutauimus, quia co-
 dexa TOLLIO vsurpatus diserte legit pri-
 mam vocem κολυμβητῶν.

πον, καὶ μὴ ὀφθεῖς τοῖς οἰκείοις, ἐπὶ ἡμέρας
 ἱκανὰς, διακολυμβήσας πάλιν, ὠφθη αὐτοῖς.
 πυνθανομένων δὲ τῶν οἰκείων, ποῦ διέτριβεν,
 αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ Θαλάττῃ. καὶ
 συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὅποτε χειμῶν
 γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων αἰλιέων ἰχθύς
 δύναιτο λαμβάνειν, καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις,
 τίνας βούλοιντο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι
 αὐτοῖς. καὶ κομίζων, οὓς ἂν ἤθελον, Γλαῦ-
 κος Θαλάσσιος ἐκλήθη. καὶ περιτυχῶν θη-
 ρίῳ Θαλαττίῳ ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ
 αὐτοῦ ἐκ τῆς Θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄν-
 θρωποι, ὡς ἐν Θαλάττῃ οἰκεῖ, καὶ κεῖ μένει.

Κεφ. κθ.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ.

Φασὶν, ὅτι Βελλεροφόντην ὑπέπτερος ἵπ-
 πος Πήγασος ἔφερεν. ἐμοὶ δὲ ἵππον οὐ-

С 3

δέποτε

δέποτε δοκεῖ δύνασθαι ἵπτασθαι, οὐδ' εἰ πάν-
 τα τὰ πτηνῶν πτεροῖ λάβη. εἰ γάρ ποτε
 τοιοῦτον ζῶον ἦν, καὶ νῦν εἶη. τοῦτον δὲ φασι
 καὶ τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀνελεῖν. ἦν δὲ
 ἡ Χίμαιρα, ὡς φασι, ἔμπροσθεν μὲν λέων,
 ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. ἔνιοι δὲ
 δοκοῦσι τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, τρεῖς ἔχον
 κεφαλὰς. ἀδύνατον δὲ ὄφιν καὶ λέοντα καὶ
 αἶγα ὁμοίᾳ τροφῇ χρῆσθαι. καὶ τὸ θνητὴν ἔχον
 φύσιν πῦρ ἀποπνέειν ἔυηθες. ποίαις δὲ τῶν κε-
 φαλῶν τὸ σῶμα ἐπηκολούθει; τὸ δὲ
 ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Βελλεροφόντης ἦν
 Φρύγιος ἀνὴρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ
 ἀγαθός. ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν,
 ἐληίζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα
 δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον
 τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. μᾶλλον δὲ δοκεῖ
 πλοῖον ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. Βασι-
 λέυς

λεὺς δὲ Ἀμισοδάρος ὄκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποτα-
 μῷ. ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπὲρ αὐτῷ, ᾧ ὄνομα
 Τελμισσός. πρὸς ὃ δὴ ὄρος προβάσεις εἰσὶ
 δύο ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως τῆς Ξανθίων, τρί-
 τη δὲ ὀπίσθεν τῆς Καρίας, τὰ δ' ἄλλα
 κρημνός. ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα ἐστὶ
 τῆς γῆς μέγα, ἐξ οὗ δὴ καὶ πῦρ ἀναφέρεται.
 ἐπὶ τούτοις δὲ ἐστὶν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χί-
 μαιρα. τότε δὲ, ὡς λέγουσιν οἱ προσχώριοι,
 ἦν οἰκῶν λέων κατὰ τὴν πρόσθεν μὲν πρόβα-
 σιν, κατὰ δὲ τὴν ὀπίσθεν, δράκων. οἱ δὴ καὶ
 ἔσινον τοὺς νομέας, καὶ τοὺς ὑλοτόμους. τό-
 τε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέ-
 πρησε, καὶ ἡ Τελμισσός κατεκαίη, καὶ τὰ
 θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον οὖν οἱ προσχώριοι,
 Βελλεροφόντης ἀφικόμενος μετὰ Πηγάσου,
 τὴν Ἀμισοδάρου Χίμαιραν ἀπώλεσε. τούτου
 δὲ γεγονότος, προσαινεπλάτθη ὁ μῦθος.

Κεφ. λ.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΙΠΠΩΝ.

Φατὴν, ὅτι Πέλωψ ἦλθεν, ἔχων ἵππους
ὑποπτέρους, εἰς Πίσσαν, μνησευσόμε-
νος Ἰπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου θυγατέρα.
ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ περὶ τοῦ Πέλοπος,
ἅπερ καὶ περὶ τοῦ Πηγάσου. εἰ γὰρ Οἰνό-
μαος ἤδει ὑποπτέρους ὄντας τοὺς τοῦ Πέλο-
πος ἵππους, οὐκ ἂν δὴ τὴν θυγατέρα αὐ-
τοῦ ἔδωκεν ἐπὶ τὸ ἄρμα αὐτοῦ ἀναβιβάσαι.
ῥητέον οὖν, ὅτι Πέλωψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον.
ἐγγέγραπτο δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἴπποι ὑπό-
πτεροι. ἀρπάσας δὲ τὴν κόρην, ἄχετο φεύ-
γων. ἀφ' οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κεφ. λα.

ΠΕΡΙ ΦΡΙΞΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΣ.

Ισχυροῦσιν, ὡς ὁ κριὸς αὐτῷ προὔλεγεν, ὅτι

ὁ πα-

ὁ πατήρ αὐτὸν μέλλει θύειν. καὶ λαβὼν
 τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἀναβάς τε ἐπ' αὐτὸν
 σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς
 τὸν Ευξεινον πόντον. ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον, τὸ,
 ὡς πλοῖον τὸν κριὸν διανήχασθαι, καὶ ταῦτα
 βασάζοντα δύο ἀνθρώπους. καὶ ποῦ τὰ σι-
 τία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνων; οὐ
 γὰρ δὴ πού ἄσιτοι τοσοῦτον χρόνον διέμειναν.
 εἶτα Φρίξος τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτῷ Φρά-
 σαντα κριὸν, καὶ διασώσαντα σφάξας, καὶ
 τὸ δέρμα ἀποδείρας ἔδωκεν ἔδνον Αἰήτη. ὁ
 δὲ ἔδοκε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα.*) ὁ δὲ Αἰήτης
 τῶν Κόλχων τότε ἐβασίλευεν. ὅρα δὲ, τότε
 πῶς καὶ τὰ δέρματα σπάνια ἦν, ὡς τὸν βα-
 σιλέα ἔδνον ἰδίας θυγατρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν.

C 5

οὔτα

*) Sic nos edidimus, pro τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς,
 quod non solum HYGIVS, sed et sequen-
 tia confirmant, non refragante GALE.

οὕτω τοῦ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα
 ἐνόμιζεν. ἤδη δέ τινες, ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγω-
 σι, χρυσοῦν φασιν εἶναι τὸ δέρμα τουτί. εἰ
 χρυσοῦν τὸ δέρμα ἦν, οὐκ ἐχρῆν τὸν βασιλέα
 λαμβεῖν παρὰ ἀνδρὸς ξένου. λέγεται δὲ, ὅτι
 καὶ Ιάσων ἐπὶ τὸ κώδιον τοῦτο τὴν Ἀργῶ
 ἔσειλε, καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων. ἀλλ'
 οὐδ' ὁ Φρίξος οὕτως ἀχάριστος ἦν, ὥστε τὸν
 εὐεργέτην ἀνελεῖν· οὐτ' εἰ σμαράγδιον ἦν τὸ
 κώδιον, ἔδραμεν ἂν ἡ Ἀργῶ ἐπ' αὐτό. τὸ δὲ
 εὐληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθάμας ὁ τοῦ Αἰόλου,
 τοῦ Ἑλλήνος, ἐβασίλευσε τῆς Φθίας. ἦν δὲ
 αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν πραγμάτων, ὃν
 μάλις πεισὸν ἠγάειτο, ὀνόματι Κριός. ὃς αἰ-
 σθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλον-
 τα τὸν Φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ Φρίξῳ. ὁ δὲ
 Φρίξος κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν
 αὐτῇ χρήματα πάμπολλα, ἐν ἧ νηὶ καὶ ἡ
 μήτηρ

μήτηρ Πέλοπος. ὄνομα δὲ αὐτῇ Ηώς. καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν ἐνέθετο. σὺν τοῖς χρήμασι γούν καὶ Φρίξον, καὶ Ἐλλην ὁ Κριὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεῖς, ᾤχετο ἀπιών. ἡ μὲν οὖν Ἐλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν. ἐξ ἧς καὶ Ἐλήσποντος ἐκλήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς τοὺς Κόλχους κατοικοῦσιν ἐκεῖ, καὶ γαμεῖ Φρίξος τὴν τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Διήτου, δούς ἕδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ηώς, ἀλλ' οὐχὶ δέρμα κριοῦ. οὕτως ἡ ἀλήθεια ἔχει.

Κεφ. λβ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΟΡΚΥΝΟΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ.

Καὶ περὶ τούτων πολὺ γελοιότερος φέρεται λόγος, ὡς ὁ Φόρκυν εἶχε θυγατέρας τρεῖς, αἵτινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι, ἀνά μέρος

μέρος

μέρος ἐχρῶντο. τοῦτον *) δὲ, ἢ χρωμένη, ἐν-
 ετίθει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως
 ἔβλεπε. καὶ μιᾶς αὐτῶν τῆ ἑτέρας ἀποδιδού-
 σης τὸν ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν
 δ' ὁ Περσεὺς ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἡρεμαίᾳ βα-
 δίσματι, κρατήσας τὴν κατέχουσαν τὸν
 ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ
 δεῖξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα. εἰάν δὲ μὴ φράσωσιν,
 ἀποκτεῖναι αὐτάς. αἱ φοβούμεναι φράζουσι.
 ὁ δὲ ἀποταμών τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας, εἰς
 αἴερα ἦλθε. καὶ δεῖξας ταύτην τῷ Πολυδέκτῃ,
 λίθινον τοῦτον ἐποίησε. καὶ τοῦτο δὲ γελοϊό-
 τερον, τὸ, ἄνδρα ζῶντα, νεκροῦ κεφαλὴν
 ἰδόν-

*) Quoniam codices nonnulli, testibus TOL-
 LIO et GALE pro τούτῳ, quod vulgati ex-
 hibent, legunt τούτων, nos exigua va-
 rietate iam damus τοῦτον, et ad sequens pro-
 nomen αὐτὸν more Auctori nostro perquam
 familiari referimus.

ιδόντα, ἀπολιθωθῆναι. τίς γὰρ δύναμις τοῦ νε-
κροῦ; ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. Φόρκυν ἦν ἀνὴρ Κυ-
ρηναῖος. οἱ δὲ Κυρηναῖοι κατὰ γένος μὲν εἰσιν
Λιθίοτες· οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνην, ἔξω
οὔσαν τῶν Ηρακλείων σηλῶν. ἀροῦσι δὲ Λι-
βύην περὶ τὸν Λυνονα ποταμὸν, κατὰ Καρ-
χηδόνα· εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. οὗτος ὁ Φόρ-
κυν ἐβασίλευσε τῶν νήσων τῶν ἔξω *) Ηρα-
κλείων σηλῶν. εἰσὶ δὲ τρεῖς. ποιεῖ δὲ τετρα-
πηχυ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι δὲ
τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργῶ, ὡσπερ τὴν Ἀρ-
τεμιν Θραῖκες Βένδειαν, Κρηῖτες δὲ Δίκτυναν,
Λακεδαιμόνιοι δὲ Ουπιν. ὁ μὲν οὖν Φόρκυν ἀπο-
θνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερόν ἀναθεῖναι ἄγαλμα.
κατέλιπε δὲ κόρας τρεῖς, Σθενῶ, Ευρυάλην, καὶ
Μέδου-

*) Has tres voces νήσων τῶν ἔξω ex codice Con-
stantinopolitano recepimus, propterea quod
paullo post insularum diserta fit mentio.

Μέθουσαν. αὐταὶ μὲν γήμασθαὶ οὐδενὶ ἠβου-
 λήθησαν· διελόμενα δὲ τὴν οὐσίαν, ἐκάστη
 μιᾷς ἦρχε νήσου. τὴν δὲ Γοργῶ οὔτε ἀναθεῖ-
 ναι εἰς τὸ ἱερόν αὐταῖς ἐδίδκει, οὔτε διελεῖν,
 ἀλλ' ἐν μέρει κατετίθεντο ἐναλλάξ Θεσαυ-
 ροῦ*) ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῶ Φόρκυι ἑταῖρος,
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ αὐτῶ ἐν παν-
 τὶ πράγματι ἐχρῶντο, ὥσπερ ὀφθαλμῶ.
 Περσεὺς δ' ἀνὴρ φυγὰς ἐξ Ἀργούς ἐληίζετο
 τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα, καὶ ἰχύν
 τινα περὶ αὐτόν. πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν
 Γοργόνα βασίλισσαν εἶνα γυναικῶν, καὶ πο-
 λύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν
 ναυλοχεῖ ἐν τῶ πορθμῶ, καὶ μεταξύ τῆς
 Κυρήνης, καὶ τῆς Σάρδεων, διαπλέων τὰ πα-
 ροῦ

*) Θεσαυρὸν in editis mutandum coniecimus
 in Θεσαυροῦ, ita quidem, ut pertineat ad
 voces ἐν μέρει.

ρὰ τῆς ἐτέρας εἰς τὴν ἐτέραν, τὸν ὀφθαλ-
 μὸν λαμβάνει. οὗτος δὲ*) φράζει αὐτῶ, ὅτι
 ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ
 μὴ τὴν Γοργόνα. μινύει τὸ αὐτῶ τὸ πλῆθος
 τοῦ χρυσοῦ. αὐταὶ οὖν αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ
 εἶχον τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τῶ μέρει κατὰ τὸν
 εἰρημένον λόγον, συνήεσαν ὁμόσε, καὶ ἤτιθέ-
 το ἐτέρα τὴν ἐτέραν. ὅποτε δὲ ἐπηροῦντο
 μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον, τί ἂν εἴη τὸ γεγονός.
 ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐταῖς ὁ Περσεύς, καὶ
 φράζει, ὡς αὐτὸς ἔχει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ
 φησι, μὴ ἀποδοῦναί αὐταῖς, εἰ μὴ φρά-
 σωσιν, ὅποι ἐστὶν ἡ Γοργώ. ἐπηπείλει δὲ καὶ
 προσαιποκτενεῖν μὴ εἰπούσαις. ἡ μὲν οὖν Μέ-
 δουσα οὐ φράζει δεῖξαι. ἡ δὲ Σθενώ, καὶ Ευ-
 ρυάλη

*) Pro ὧν μία iterum ex codice Constantino-
 politano damus, οὗτος δὲ, pro quo TOLLIVS
 maluit, ὅς μὲν.

ρυάλη ἔδειξαν. τὴν μὲν οὖν Μέδουσαν ἀπο-
 κτείνει, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀπο-
 δίδωσι. λαβὼν τὴν Γοργόνα κατέκοψεν. ἀ-
 παιτήσας δὲ τριήρη, ἀπέθηκε τῆς Γοργό-
 νος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτήν, καὶ τῇ νηὶ ὄνομα
 ἔθετο Γοργώ. ἐν ταύτῃ δὲ περιπλέων, χρήματα
 παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεπράττετο. καὶ τοὺς
 μὴ δίδοντας ἀνήρει. οὕτω δὴ καὶ τοὺς Σερι-
 φίους ἤτει, προσπλεύσας ἐκείνοις, χρήματα,
 καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ἦει πάλ-
 λιν εἰς τὴν ἀγορὰν· οἱ καὶ ἐκλιπόντες τὴν
 Σέριφον, ὤχοντο. προσπλεύσας οὖν πάλιν ὁ
 Περσεὺς περὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων,
 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπον μὲν οὐ-
 δένα εὔρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις. τοῖς οὖν
 λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεὺς, ἐπει-
 δὸν μὴ παρῆχον τὰ χρήματα. Ορᾶτε, μὴ
 ὡς Σερίφιοι τῆς Γοργόνης θεασάμενοι τὴν κε-
 φαλήν

Φαλήν

Φαλήν, ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάθητε καὶ
ὕμεις.

Κεφ. λγ.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΩΝΩΝ.

Περὶ Ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν, ὅτι οὐ
γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι.
ἔφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ Θρηῆσ-
σαι, καὶ τὴν κόμην ἀνεδοῦντο μίτραις. τοὺς
δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκα-
λοῦντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμά-
ζονες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν.
στρατεῖαν δὲ γυναικὸς οὐδέ ποτε εἰκὸς γενέ-
σθαι· οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ.

Κεφ. λδ.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

Ψευδὴς καὶ ὁ περὶ τοῦ Ορφέως μῦθος, ὅτι
κιθαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπετο τὰ τετρά-

D

ποδα,

ποδα, καὶ τὰ ὄρνεα, καὶ τὰ δένδρα. δοκεῖ
 δὲ μοι τὰυτα εἶναι. Βαίχχοι μανῆσαι πρόβα-
 τα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ, πολλὰ δὲ καὶ
 ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο. τρεπόμενά τε εἰς
 τὸ ὄρος, διέτριβον ἐκεῖ τὰς λοιπὰς ἡμέρας. ὡς
 δὲ ἔμειναν οἱ πολῖται, δεδιότες περὶ τῶν γυ-
 ναικῶν, καὶ θυγατέρων, μεταπεμφάμενοι
 τὸν Ορφέα ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν τρόπον
 καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους. ὁ δὲ συντα-
 ζάμενος τῷ Διονύσῳ Οργια, κατὰγει αὐτὰς
 Βακχεούσας κιθαρίζων. αἱ δὲ νόρθηκας τότε
 πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ
 κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν. τοῖς δὲ ἀνθρώ-
 ποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνε-
 το πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. καὶ ἔφα-
 σαν, ὅτι Ορφεὺς κιθαρίζων ἀγει τὴν ὕλην ἐκ
 τοῦ ὄρους. καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

Κεφ.

Κεφ. λε.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Οπερὶ Πανδώρας οὐκ ἀνεκτὸς λόγος, ὡς
 γῆς ἀναπλασθείσης ἀναδοῦναι αὐτήν
 καὶ ἄλλοις τὸ πλάσμα. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο.
 Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἑλληνίς, μάλισα
 πλουσία. καὶ ὅτε ἐξῆι, ἐκοσμεῖτο, καὶ
 ἐχρίετο πολλῇ τῇ γῆ. καὶ τὸ μὲν ἔργον οὐ-
 τας ἔχει. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τὸ ἀμήχανον
 ἐτράπη.

Κεφ. λς.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΩΝ ΓΕΝΕΑΣ.

Καὶ τί φαυλότερόν ἐστι, τοῦ πρώτον γέ-
 νος ἐκ Μελίας γενέσθαι; ἀλλὰ Μελίος
 τις ἐγένετο, καὶ Μελία ἐκλήθησαν ἀπὸ
 τούτου, ὡσπερ Ἕλληνες ἀπὸ Ἑλληνος, καὶ Ἰω-
 νες ἀπὸ Ἰωνος. σιδηρᾶ δὲ καὶ χαλκῆ γενεᾶ,
 οὐδέποτε ἐγένετο.

D 2

Κεφ.

Κεφ. λζ.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΦΥΛΛΙΤΟΥ.

Λέγεται, ὡς ἐφ' ἑαυτῷ ἔσχε φύλλα. ὁ οὖν φυλλίτης· εἰ καὶ ιδιώτης ὑπῆρχεν, ἐπὶ πόη σὰς ἔκυσεν. ὁ δὲ λόγος ἐντεῦθεν ἐλέχθη οὕτως.

Κεφ. λη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ.

Περὶ τοῦ Κήτους τάδε λέγεται, ὡς τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐφοῖτα. καὶ εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κόρας, ἀπήρχετο, εἰ δὲ μὴ, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυμαίνετο. ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἀνδρας ἐκτίθεσθαι τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν; ἀλλ' ἦν ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, καὶ πολλὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολὺ, ὃς κατέσρεψε τὸ παραθαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἔλος, ὃ Τρῶες ἐκτῶντο. ἐδίδουν δὲ φόρον,

φόρον,

Φόρον, ὃν τινες δασμόν καλοῦσιν. ἀργυρίοις
 μὲν οὖν οἱ τότε αἰθρωποὶ οὐκ ἔχρῶντο, ἀλλὰ
 σκεύεσι. προσέταξε δὲ ὁ βασιλεὺς, ᾧ ὄνομα
 Κήτων, τῶν πόλεων τινὰς μὲν ἵππους δίδοναι,
 τινὰς δὲ κόρας. τὸν δὲ βασιλέα, ᾧ ὄνομα
 Κήτων, οἱ βάρβαροι ἐκάλουον κῆτος. περιέ-
 πλει δὲ ὁ Κήτων κατὰ τὸν δέοντα χρόνον,
 ἀπαιτῶν τὸν δασμόν. τῶν δὲ μὴ ἀποδιδόντων
 ἐκάκου τὰς χώρας. ἐξέρχεται δὲ εἰς Τροίαν,
 καθ' ὃν χρόνον καὶ Ἡρακλῆς ἦκεν, ἔχων στρα-
 τιστὴν τῶν Ἑλλήνων. μισθοῦται δὲ τὸν Ἡρα-
 κλέα Λαομέδων ὁ βασιλεὺς, ἀρῆσαι τοῖς
 Τρωσίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατὸν ὁ Κή-
 των, ᾠδοιπόρει. ὑπαντήσαντες δ' αὐτῷ Ἡρα-
 κλῆς καὶ Λαομέδων, ἀναιροῦσιν αὐτόν. οὗ
 γενομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Κεφ. λθ.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΑΣ.

Λέγεται δὲ περὶ Υδρας, ὅτι Λερναῖος
 ὄφεις ἦν, ἔχων πενήκοντα κεφαλὰς,
 σῶμα δὲ ἓν. καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀνέλοι Ηρα-
 κλῆς κεφαλὴν μίαν, δύο ἀνεφύοντο. καὶ τὸν
 Καρκίνον ἐλθόντα, βοηθεῖν τῇ Υδρᾷ. τοιοῦ-
 τον δ' εἴ τις πείθεται γενέσθαι, μάταιός ἐστι.
 τὰ δ' ἀληθῆς ἔχει ὧδε. Λέρνος ἦν βασιλεύς.
 ὤκουν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κώμας.
 ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χωρίων
 τούτων. Σθένελος δὲ ὁ τοῦ Περσέως, εἶχε τὸ
 μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκή-
 νην. ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτε-
 τάχθαι. ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο. ἐν
 δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας ἦν τῷ Λέρνῳ πο-
 λίχνιόν τι καρτερόν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ
 πενήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οἱ ἐπήεσαν ἐπὶ
 τῷ

τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως νύκτα καὶ ἡμέραν.
 ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολυχνίῳ Ὑδρα. πέμπει οὖν
 Εὐρυσθεὺς Ἡρακλέα, καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸς *)
 τὸ πολίχνιον. οἱ δὲ περὶ Ἡρακλέα ἐπυρπο-
 λοῦντο τοὺς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας. ὁπότε
 δὲ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται
 ἀνθ' ἐνός, ἐπειδὴν ἀνδρείος ἦν ὁ προανηρημέ-
 νος. ἐπεὶ δὴ δὲ συνείχετο ὁ Λέρνος ὑπὸ τοῦ
 Ἡρακλέους τῷ πολέμῳ, μισθοῦται ὀθνεῖον
 στρατόν. ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τὴν στρατιάν,
 Καρκίνος ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, μέγας τὴν ἰσχύν,
 καὶ πολεμικὸς, καὶ σὺν τούτῳ ἀντεῖχεν
 πρὸς τὸν Ἡρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ Ιόλεως ὁ
 Ιφίκλου, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ, ἔχων
 στρατιάν ἀπὸ Θηβῶν. καὶ τὸν πεφυκότεν

D 4

πύργον

*) Vulgo legebatur αὐτὸ, pro quo nos substi-
 tuimus αὐτὸς, et referimus ad Herculem.

πύργον πρὸς τῇ Ὑδρᾷ προσελθὼν ἐνέπρησε,
καὶ σὺν ταύτῃ τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτοὺς
ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὴν Ὑδραν ἀναιρεῖ, καὶ τὴν
στρατιάν ἀπόλλυσιν. οὗ γενομένου, ὁ μῦθος
ἀνεπλάσθη· καὶ γράφουσι τὴν Ὑδραν ὄφιν,
καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάττουσιν.

Κεφ. μ.

ΠΕΡΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Λέγουσι περὶ Κερβέρου, ὡς κύων ἦν,
ἔχων τρεῖς κεφαλὰς· δῆλον δὲ, ὅτι καὶ
οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Τρικάρηνος,
ὡσπερ ὁ Γηρυόνης. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι. Κα-
λός τε καὶ μέγας ὁ Τρικάρηνος κύων. λέγε-
ται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἡρακλῆς ἐξ αἴδου ἀνή-
γαγεν. ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι. Γηρυόνη πε-
ρὶ ταῖς βουσίησαν κύνες μεγάλαι καὶ νεο-
νικαί. ὀνόματα δὲ ἦν αὐταῖς ταῦδε· τῷ μὲν
Κέρβε-

Κέρβερος, τῆ δὲ Ωρος. τὴν μὲν οὖν Ωρον
 Ἡρακλῆς ἐν Τρικαρία, πρὶν περιελεῖν τὰς
 βοῦς, ἀναίρει· ὁ δὲ Κέρβερος ἰσνηκολούθει
 ταῖς βουσίν. ἐπιθυμήσας δὲ τοῦ κυνὸς ἀγῆρ
 Μυκηναῖος, τὸννομα Μολοτῖος, τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἤτει τὸν Ευρυσθέα ἀποδοῦναι τὸν κύνα·
 οὐ βουλομένου δὲ τοῦ Ευρυσθέως, ἀναπείθει
 τοὺς βουκόλους, καὶ τὸν κύνα καθειργνύουσιν
 ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινί,
 καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβα-
 τεύειν. Ευρυσθεὺς δὲ πέμπει Ἡρακλέα ἐπὶ
 ζήτησιν τοῦ κυνός. ὁ δὲ πᾶσαν περιουσίαν τὴν
 Πελοπόννησον, ἦλθεν, ὅπου ὁ κύων αὐτῷ ἐμη-
 νύθη εἶναι. καὶ καταβάς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἀν-
 τρου τὸν κύνα. Ἐλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι
 διὰ τοῦ ἀντρου καταβάς εἰς αἴθου ὁ Ἡρακλῆς
 ἀνήγαγε τὸν κύνα.

Κεφ. μα.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Λέγεται μῦθος τραγικώδης, ὡς δὴ μέλ-
 λοντός ποτε τοῦ Ἀδμήτου θανεῖναι, αὐ-
 τη εἴλετο ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον. καὶ Ηρα-
 κλῆς αὐτὴν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἀφελόμενος,
 καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ αἵδου, ἀπέδωκεν Ἀδ-
 μήτῳ. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μηδένα ἀποθανόντα δύ-
 νασθαι ἀναβιῶναι. ἀλλ' ἐγένετό τι τοιοῦ-
 τον. ἐπειδὴ Πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέ-
 ρες, καὶ Ἀκασος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐτάς, οὐ
 λαμβάνει μὲν. Ἀλκησις δὲ καταφύγει εἰς
 Φεραίς πρὸς Ἀδμητον, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς,
 καὶ καθιζομένην *) ἐπὶ τῆς ἐξίας, οὐκ ἐβού-
 λητο

*) Καθιζομένην codex diserte legit Constantino-
 politanus, cum quo maluimus facere pro-
 pter orationis et rei naturam, quam vulga-
 rem sequi lectionem καθιζόμενος.

λετο Ἀδμητος Ἀκάσῳ ἕκδοτον ἐξαιτουμένῳ
 δοῦναμ. ὁ δὲ πολλὴν στρατιὰν παρακαθίσας
 ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτούς. ἐπεξιών δὲ
 ὁ Ἀδμητος, ἔχων καὶ λοχαγούς, νύκτωρ,
 συνελήφθη ζῶν. ἠπεῖλει δὲ Ἀκασος ἀποκτεί-
 νειν αὐτόν. πυθομένη δὲ ἡ Ἀλκησις, ὅτι μέλλει
 ἀναιρεῖσθαι Ἀδμητος δι' αὐτήν, ἐξελθοῦσα ἑαυ-
 τὴν παρέδωκε. τὸν μὲν οὖν Ἀδμητον ἀφίησιν
 ὁ Ἀκασος, ἐκείνην δὲ συλλαμβάνει. ἔλεγον οὖν
 οἱ ἄνθρωποι, Ἀνδρείᾳ γε Ἀλκησις ἐκούσα ὑπερ-
 απέθανεν Ἀδμήτου. τοιοῦτο μὲντοι οὐκ ἐγένετο,
 ὡς ὁ μῦθος φησι. κατὰ γὰρ τὴν καιρὸν τοῦ-
 τον Ἡρακλῆς ἦκεν, ἀγῶν ἐκ τινῶν τόπων τὰς
 Διομήδους ἵππους. τοῦτον ἐκεῖσε πορευόμενον
 ἐξένισεν Ἀδμητος. ὀδυρομένῳ δὲ Ἀδμήτου τὴν
 συμφορὰν τῆς Ἀλκήσιδος, ἀγανακτησόμενος
 Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάσῳ, καὶ τὴν
 στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει, καὶ τὰ μὲν λάφυ-

ρα

ρα τῆ αὐτοῦ στρατιᾷ διανέμει, τὴν δὲ Ἀλκίη-
 σιν τῷ Ἀδμήτῳ παραδίδωσιν. Ἐλεγον οὖν οἱ
 ἄνθρωποι, ὡς ἐντυχῶν Ἡρακλῆς, ἐκ τοῦ Θαι-
 νάτου ἐξήύσατο τὴν Ἀλκίησιν· τούτων γενο-
 μένων, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κεφ. μβ.

ΠΕΡΙ ΖΗΘΟΥ ΚΑΙ ΑΜΦΙΩΝΟΣ.

Ισοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι καθαί-
 ρα τὸ τείχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν. δο-
 κοῦσι δὲ ἔνιοι καθαρίζειν αὐτοὺς, καὶ τοὺς
 λίθους ἐπὶ τὸ τείχος αὐτομάτως ἀναβαίνειν.
 τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· καθαρωδοὶ οὗτοι ἀρι-
 σοι ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθῷ. ἀργύ-
 ριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ ἄνθρωποι· ἐκέλευον
 οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίωνα, καὶ εἴ τις βούλοι-
 το ἀκοῦσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος εἰργάζετο ἐπὶ
 τὸ τείχος. οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι
 ἴσαντο.

ἴσαντο. εὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον. Δύρα
τὸ τεῖχος ἐκτίσθη.

Κεφ. μγ.

ΠΕΡΙ ΙΟΥΣ.

Φασὶ τὴν Ἰὼ ἐκ γυναικὸς βοῦν γεγονέναι, καὶ
ἐξοιζρήσασαν, ἐξ Ἀργους διὰ τῆς Θα-
λάσσης εἰς Αἰγυπτον ἀφικέσθαι. τὸ δὲ ἀλη-
θές ἔχει ὧδε· Ἰὼ, βασιλέας τῶν Ἀργείων ἦν
θυγάτης. ταύτη οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν
ἔδωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας.
αὕτη ἔγκυος γεγονυῖα, καὶ δέισασα τὸν πα-
τέρα, καὶ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πό-
λεως. οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες,
ὅπου ἂν εὗρον, συλλαμβάνοντες, ἐν δεσμοῖς
εἶχον. ἔλεγον δὲ, ὅτι, ὡς περ βοῦς οἰζρήσασα,
διαφύγει εἰς Αἰγυπτον. ἔνθα ἀφικομένη τίκ-
τει. ὅθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κεφ.

Κεφ. μθ.

ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Φασίν, ὡς ἀφέψουσα τοὺς πρεσβυτέρους, νέους ἐποίει. ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Μήδεια πρώτη τοιοῦτον ἄνθος εὗρε, δυνάμενον τὰς λευκάς τρίχας ποιῆσαι μελαίνας. τοὺς οὖν γέροντας ἐκ τῶν πολιῶν ἔχειν μελαίνας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι. πυρίαν οὖν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν. ἐπυρία οὖν τοὺς βουλομένους, οὐκ ἐν τῷ προφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἰατρῶν. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πράγματι παρέψησις. οἱ γοῦν ἄνθρωποι ταῖς πυριάσεσιν ἐγίνοντο κουφότεροι καὶ ὑγιεινότεροι. ἐκ δὲ τούτου, ἐρῶντες τὴν παρασκευὴν, λέβητας, καὶ ζύλα, καὶ πῦρ, ἐνόμισαν, ὡς ἔψει τοὺς ἀνθρώπους. ὁ δὲ Πελίας, ἄνθρωπος γέρον καὶ ἀσθενής, πυρία χρώμενος ἐτελεύτησε.

Κεφ.

Κεφ. με.

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ.

Λέγεται, ὡς λαίρνευε Ηρακλῆς ταύτη· ὁ δὲ λόγος μάταιος. ἔξὸν γὰρ κοῦκείνης, καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν. ἐγένετο τοιόνδε τι. Ομφάλη ἦν Ιαρδάνου θυγατρὴς, Λυδῶν βασιλέως. αὐτὴ ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ηρακλέους, προσεποιήθη ἔρᾶν αὐτοῦ. Ηρακλῆς πλησιάσας, ἔρωτι ἐάλω αὐτῆς. γενναῖ δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομήδην. ἠδόμενος δὲ αὐτῇ, ἐποίει, ὅ,τι προστάττει ἡ Ομφάλη. οἱ δὲ εὐήθεις ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

Κεφ. μς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ ΤΗΣ
ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ.

Φασὶν, ὡς Ηρακλῆς τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ, ἐξ οὗ ἐγένετο αὐτῷ, ὅσα ἐβούλετο. ἡ δὲ ἀλήθεια οὕτως. Ηρακλῆς ἀποδημῶν
καίτε

κατὰ Βοιωτίαν, μετ' Ιολάου τοῦ ἀδελφίδου
καταλύει ἐν Θεσπιαῖς ἐν τινὶ πανδοχείῳ. ἐν
ᾧ ἦν τις γυνὴ καλουμένη Αμαλθεῖα, ὡραία
καὶ καλή. ὁ Ηρακλῆς ἠδόμενος αὐτῇ, πλείο-
να χρόνον ἐξενίζετο. Ιόλαος δὲ βαρέως φέ-
ρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Αμαλθείας ἐν
κέραι κεκλιμένην ἀνελέσθαι. ἐξ ἧς ἐμπολῆς,
εἴ τι ἠθέλεν, ὠνεῖτο τῷ Ηρακλεῖ. ἔλεγον οὖν
οἱ συνέκδημοι Ηρακλῆς τὸ κέραι εἶσχε τῆς
Αμαλθείας, ἐξ οὗ ὠνεῖτο, ὅσα βούλοιο ἄν,
αὐτῷ. *) ἐξ οὗ ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Κεφ. μζ.

ΠΕΡΙ ΥΑΚΙΝΘΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Υράκινθος Αμυκλαῖον ἦν μερῶκιον, ὡραῖον
καὶ καλόν. εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Απόλ-
λων,

*) Pro βούλοιο ἐπ' αὐτῷ, quod lectio vulga-
ris habet, nos, βούλοιο ἄν, αὐτῷ, dedimus.

λων, εἶδε καὶ ὁ Ζέφυρος. καὶ ἀμφω κατεί-
 χοντο τῆ μορφῆ, καὶ φιλότιμος ἦν ἀφ' ὧν
 εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ Απόλλων, ἔπνευ
 δὲ ὁ Ζέφυρος. μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου
 καὶ ἡδονή. φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ
 ταραχή· ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειρά-
 κιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὀπλίζει
 πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῶ
 μειρακίῳ, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου. δίσκος
 ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀνάρεσιν ἐκείνου διακονήσας.
 ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθεῖς, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνθ-
 χθεῖς. καὶ ὁ μὲν ἐτεθνήκει. τὴν γῆν δὲ οὐκ ἦν
 ἔρημον ὑπομνήματος ἀφείναι τὴν συμφορὰν,
 ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται,
 καὶ τὸ ὄνομα δέχεται. λέγουσι δ', ὅτι καὶ τῆς
 προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ
 προσοίμιον.

Εὐφροσύνη καὶ Ζεφ. Κεφ.

Κεφ. μη.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ο Μαρσύας ἀγροΐκος ἦν· γίνεται δὲ οὗτος μουσικός. ἐμίσησεν Ἀθηναῖ τοὺς αὐλοὺς. οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφηρεῖντο τοῦ κάλλους. ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δεξαμένη, τὸ συμβαῖν ἐδίδαξεν. οὕτω δὲ ἐρριμμένων τῶν αὐλῶν, ὁ Μαρσύας ὑφίσταται. προσάπτει οὖν τοῖς χεῖλεσιν, ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμήν· οἱ δὲ ἦδον θεία δύναμι, καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου. τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ Μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Απόλλωνος· λέγων, οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, εἰ μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος. ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἤτταν ἐκδύεται. εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ, Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ· καὶ ἔλεγον οἱ Φρύγες, ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦτο ἐξ αἵματος ἐστὶ τοῦ Μαρσύου.

Κεφ.

Κεφ. μθ.

ΠΕΡΙ ΦΑΩΝΟΣ.

Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ
 θαλάτταν. πορθμὸς ἦν θαλάσση. ἔγ-
 κλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο. ἐπεὶ
 καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μό-
 νον ἐδέχετο, θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ
 τοῖς Λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἢ θεὸς,
 Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν, καὶ ὑποδύσαι
 θεῶν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας,
 τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ. ταχὺς ἦν
 ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ
 μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἢ θεός;
 ἀμειψαί φασι τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἀμείβειαι
 νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ
 Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ
 πολλάκις ᾄσμα ἐποίησε.

Ε 2

Κεφ.

Κεφ. ν.

ΠΕΡΙ ΛΑΔΩΝΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Εδοξε τῇ γῆ Λάδωνι τῷ ποταμῷ πρὸς
 συνουσίαν ἐλθεῖν. καὶ ἐπεὶ συνῆλθον
 ἀλλήλοις, κύει μὲν ἡ γῆ. τίκτεται δὲ ἡ Δάφνη.
 φιλεῖ δὲ ἐκείνην ὁ Πύθιος, καὶ ῥήματα ἦν
 ἔραστῷ πρὸς κόρην. ἀλλ' ἡ Δάφνη τὴν σω-
 φροσύνην ἐφίλει. διώκειν οὖν ἔδει, καὶ ἐδιώ-
 κετο. πρὶν δὲ ἀπειπεῖν ἐν τῇ φυγῇ, παραι-
 καλεῖ τὴν μητέρα αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰσω-
 ποιῆσαι, καὶ τηρῆσαι, οἷα γεγέννηται. ἡ μὲν
 οὖν ᾧδε ἐποίησε, καὶ τὴν Δάφνην εἶχεν ἐν ἑαυ-
 τῇ. κατὰ δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο, εὐθύς ἀνεπήδαε
 φυτόν· καὶ παραπεσὼν αὐτῷ κατὰ τὴν ἀκ-
 μὴν τοῦ ἔρωτος ὁ Θεὸς, οὐκ εἶχεν, ὅπως ἀπο-
 σῆ τοῦ φυτοῦ. ἀλλ' αἱ τε χεῖρες ἀνελαμβά-
 νοντο, καὶ ἡ κεφαλὴ τὸ λοιπὸν ἐκοσμεῖτο.
 λέγεται δὲ καὶ ὁ τρίπους οὐκ ἄνευ τῆς
 δάφνης

δάφνης ιδρύσθαι κατὰ Βοιωτίαν ἐπὶ τοῦ
χάσματος.

Κεφ. να.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΣ.

Αργεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ηρσαν ἡγοῦν-
το. καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ
τεταυμένην ἀγούσιν· ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐορ-
τῆς, ἀμάξα βοῶν τὸ χρῶμα λευκῶν. ἀπὸ
δὲ τῆς ἀμάξης εἶναι δεῖ ἱέρειαν. οὕτω δὲ ἔχειν
ἄχρι τοῦ νεοῦ. τὸ δὲ ἱερόν ἐξω τοῦ ἄσεος.
ἦκεν οὖν ποτε ὁ χρόνος φέρων τὴν ἐορτήν. ὁ
δὲ νόμος, ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων, ἐχώλευεν.
ἀλλ' ἐσοφίσατο τὴν ἀπορίαν ἢ ἱέρεια,
μήτηρ οὔσα νεανίσκων, ἀντὶ βοῶν τῶ στή-
ματι γενομένων. ἐπεὶ τοίνυν τὸ παρὰ τῶν
βοῶν, παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, εἶσα καὶ τὸ
τὸ ἀγαλμα, μισθὸν ἀπήτει τοῦ πόνου. καὶ
ἔδωκε, φασιν, ἢ θεός· ὕπνος ἦν ὁ αὐτός, καὶ
τοῦ βίου πέρας γενόμενος.

Ε 3

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΕΦΕΥΡΗΣΕΩΣ ΚΟΓ
ΧΥΛΗΣ.

ΕΝ δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ
Φοίνικος ἦν Ηρακλῆς, ὁ φιλόσοφος Τύ-
ριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλην. ποριζόμενος*)
γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πό-
λεως, ἶδε ποιμενικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγο-
μένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θα-
λάσσιον κοχλιῶδες. καὶ ποιμένα νομίζοντα
αἱμάσσειν τὸν κύνα, λαβόντα ἀπὸ προβά-
του πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ κα-
ταφερόμενον ἐκ τοῦ σώματος τοῦ κυνός, καὶ
βάπτοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ηρακλῆς προσε-
σχηκῶς, μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμμα-
τος παραξένου ἀρετὴν, ἐθαύμασεν. καὶ γνοὺς,
ὅτι

*) Lectio vulgaris hic habet ἐωριζόμενος, pro quo
TOLLIVS αἰωρούμενος, GALE autem μετεω-
ριζόμενος. nos coniectura ducti scripsimus,
ποριζόμενος, in nativa notione hoc uerbum
accipientes.

ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐς τὸ βάμμα τοῦ πό-
κου, εἰληφὼς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον, ὡς
μέγα δῶρον, τοῦτον προσήγαγε τῷ βασιλεῖ
τῆς Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς
ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ξένης χροιάς τοῦ βάμματος,
θαυμάζων τὴν αὐτοῦ ἔυρησιν, ἐκέλευσεν ἐξ
αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆ-
να, ἐρέαν, καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον
βασιλικόν, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶτος πε-
ριβόλαιον ἐκ πορφύρας. καὶ πάντες ἐθαύ-
μασαν τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θεᾶν.
καὶ ἐξ ἐκείνου ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ,
μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα τολ-
μαῖν φορεῖν τὴν αὐτὴν ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ
θαλάσσης οὔσαν φορεσίαν, εἰ μὴ τι αὐτὸν,
καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς Φοινί-
κης, διὰ τὸ γινώσκεισθαι τὸν βασιλέα τῷ
στρατῷ, καὶ παντὶ τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυ-

μασῆς καὶ παρσιζένου Φορεσίας. πρῶην γὰρ οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βόπλειν χροῖας ἱματίων, ἀλλὰ τὰς τῶν προβάτων ἐρέας, οἷα καὶ ἦσαν, ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν. καὶ οὐκ εὐχερῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ πλήθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν, οὐ κατὰ τὸν τόπον βασιλεῖς, ἤτοι ῥῆγες, καὶ τοπάρχαι ἀκηκόετες τούτω. οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ φίβλας καὶ μαντεῖα ἐπενόησαν ἑαυτοῖς πορφυραῖα, ἢ ρούσσαια, βόπλιοντες τὰ ἀπὸ βοτανοῶν, καὶ ἐφόρουν διὰ τὸ γινώσκεσθαι τῷ ἴδιῳ πλήθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος ἐξέθετο.

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ ΤΙΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΦΕΤΡΕΝ.

Ο δὲ αὐτὸς Ηφαῖστος ἀπὸ μουσικῆς τινος εὐχῆς τὴν ὀξυλάβην ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος, εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὄπλα. ὅθεν καὶ ἐπικρατῆς σιδήρου ἠυρέθη εἰς τοὺς πολέ-

πολέ-

πολέμους. ἀπεθέωσαν οὖν αὐτὸν, ὡς σωφρο-
 σύνην νομοθετήσαντα, καὶ τροφὴν ἀνθρώποις
 διὰ κατασκευῆς ὀπλων ἐυρηκότα, καὶ ἐν τοῖς
 πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα.
 πρὸ γὰρ αὐτοῦ ῥοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν.
 μετὰ δὲ τελευτὴν Ηφαίσου, ἐβασίλευσεν Αι-
 γυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Ἡλιος, ἡμέ-
 ρας δ' υ ο ζ', ὡς εἶναι ἔτη ιβ', μῆνας γ', ἡμέ-
 ρας θ'. οὐ γὰρ ἤδεισαν οἱ Αιγύπτιοι τότε ἢ
 ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίζειν, ἀλλὰ τὰς
 περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψηφίζον. οἱ
 γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ, μετὰ ταῦτα
 ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτε ἐνομίσθη ὑποτελεῖς εἶναι
 τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλευσίν. ὁ δὲ αὐτὸς
 Ἡλιος βασιλεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Ηφαίσου, ἦν φι-
 λόσοφος δυνατὸς, ὅστις ἐδιδάχθη παρὰ τινος,
 ὡς γυνὴ τις Αιγυπτία, τῶν ἐν εὐπορίᾳ καὶ
 ἀξία οὐσῶν παρ' αὐτοῖς, ἐρῶσά τινος ἐμοιχεύε-

το ὑπὲρ αὐτοῦ. καὶ ἀκούσας ὁ Ἥλιος, ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῆ. καὶ λαβὼν στρατιώτας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς, ὅτι γίνεσθαι ἔμελλε νυκτὸς, ἐπιρρέψας αὐτῇ, τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος αὐτόθι, εὗρεν αὐτὴν μετ' ἄλλου καθεύδουσαν, τοῦ ἐρωμένου παρ' αὐτῆς. ἦντινα εὐθέως καὶ ἀγαγὼν ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρῃ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος αὐτήν. καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν τῇ γῆ τῆς Αἰγύπτου. καὶ κείνης δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεΐλεν, καὶ ἠὺ χαριστήθη. περὶ οὗ ἰσορεΐ ποιητικῶς Ὀμηρος ποιητής. ὡς ὁ ἥλιος, φησὶν, ἤλεγξεν τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεϊ. Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας, ὑφ' Ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς προγγεγραπταί. Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Τ Ε Λ Ο Σ.

